

РЕШЕНИЕ

№ 5512

гр. София, 28.09.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 15.11.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **8938** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.213 и сл., във връзка с чл.216, ал.5 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ и чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. М. Г. и М. Ф. Г. срещу Заповед № ДК-10-ЮЗР-125/09.10.2015г. на Началника на Регионалната дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район, с която в производство по чл.216 от ЗУТ е приета за основателна жалба вх. № С4-1187-03-155 / 16.04.2015 г. на [фирма], [населено място] срещу Разрешение за строеж № 155 / 30.12.2003 г. на главния архитект на Район „Т.“ - Столична община и същото е отменено.

Жалбоподателите, чрез адв. К., твърдят, че отмененото с процесната заповед разрешение за строеж е влязло в сила, тъй като жалбата срещу него е била просрочена. Същата е подадена повече от 5 години след узнаване за разрешението за строеж от страна на [фирма], [населено място], което е станало в рамките на производството по гр.д. № 50829/ 2009г. по описа на СРС, 49 състав. Изложените в подадената по административен ред жалба нарушения на материалния закон не обосновавали нищожност на разрешението за строеж, а евентуално могли да доведат до неговата унищожаемост, но доколкото правото на оспорване е било упражнено след изтичане на 14 дневния срок, то по см. на чл.156 ал.5 от ЗУТ същото не подлежи на отмяна. Сочи се, че атакуваната заповед е и нищожен административен акт, тъй

като е постановен извън срока по чл. 216, ал.7 от ЗУТ, който е изтекъл на 31.05.2015г. и поради това е бил формиран мълчалив отказ, който не е оспорен по съдебен ред. Твърди се също, че жалбата е била подадена от лице без правен интерес, тъй като към датата на издаване на разрешението за строеж – 30.12.2003г. [фирма] не е собственик в УПИ IV-10, кв. 371. Искане се отменя на заповедта, както и присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на заинтересована страна [фирма], [населено място].

Ответникът – началник на Регионалната дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район (РДНСК), чрез юрк. С., оспорва жалбата. Смята, че заповедта е правилна и законосъобразна, а оспореното разрешение за строеж е издадено в нарушение на чл.185, ал.2 от ЗУТ, предвид което и правилно е било отменено.

Заинтересована страна [фирма], [населено място], чрез процесуален представител адв. К., оспорва жалбата, моли същата да бъде оставена без уважение. Счита, че заповедта не е нищожна, като смята, че срокът за произнасяне по чл.217, ал.6 от ЗУТ не е преклузивен, а инструктивен. Сочи, че въпросът за допустимостта на жалбата пред административния орган е решен с решението по а.д. № 14312 / 2016 г. на ВАС, както и че правилно административният орган е отменил разрешението за строеж за нарушение на чл.185, ал.2 от ЗУТ. Претендира разноски.

Заинтересована страна Главният архитект на район „Т.“, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, който да встъпи в производството.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, в тяхната съвкупност, основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол по силата на чл.216, ал.5, вр. чл.216, ал.6 от ЗУТ и в срока по чл.215, ал.4 от ЗУТ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Заповедта е постановена по реда на чл.216 от ЗУТ, в хода на предвиденото оспорване по административен ред на законосъобразността на разрешенията за строеж и като подписана от Началника на РДНСК – Югозападен район е издадена от компетентният административен орган и в предписаната от закона форма, поради което не са налице основания за обявяване на нищожност на акта по чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Не се установяват и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна по чл.146, т.3 от АПК.

Съдът счита, че заповедта е издадена и в съответствие на материалния закон и не противоречи на целта му, поради което не са налице и основанията по чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Процесното производство е проведено след отмяна на Решение № 6402/24.10.2016 г. по а.д. № 559 / 2016 г. на АССГ с Решение 01.08.2017 г. по а.д. № 14312 / 2016 на ВАС и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав със задължителни указания, които настоящият състав спазва.

С оглед изложеното и при мотивите на решението на горната инстанция, които

настоящият състав не счита за необходимо да преповтаря, следва да се приеме, че жалба вх. № С4-1187-03-155 / 16.04.2015 г. на [фирма], [населено място] срещу Разрешение за строеж № 155 / 30.12.2003 г. на главния архитект на Район „Т.“ - Столична община, подадена пред Началника на Регионалната дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район е била допустима, като подадена в срока по чл.149, ал.1 от ЗУТ и от заинтересовано лице.

Предвид горното, правилно в производството Началникът на Регионалната дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район е имал правомощията да изследва както въпросите за нищожността на оспореното разрешение за строеж, така и за неговата унищожаемост, какъвто е и нарушението на разпоредбата на чл.185, ал.2 от ЗУТ.

Освен това, правилни са и изводите на административният орган за наличието на такова нарушение.

Видно от обяснителната записка по част архитектурна към оспореното разрешение за строеж се предвижда ремонт на покрива, който се състои в сваляне на керемидите и дъсчената обшивка и подмяна на изгнили ребра, столци и греди. При ремонта не се променя височината на билото. Предвижда се отваряне на капандури за осветление на подпокривното пространство, като се създават два броя ателиета за творческа дейност и канцелария и санитарни възли. Покривното покритие се подменя с битумни керемиди върху нова дъсчена обшивка, върху която се поставя усилен воалит. Топлинната изолация ще бъде фибран или минерална вата, която се поставя между ребрата. Отдолу покрива се наковава със сачак, а остъкляването е с термостъкло.

Следователно безспорно по делото е, че процесното разрешение за строеж касае реконструкция на покрива и на подпокривното пространство на сградата, които са обща част като се променя и предназначението със създаването на ателиета и санитарни възли.

Съгласно разпоредбата на чл.185, ал.2 от ЗУТ, за извършването му се изисква съгласието на всички собственици в сградата, изразено в нотариално – заверена форма.

Безспорно по делото е и обстоятелството, че към момента на издаване на разрешението за строеж собственици са М. Т. В., К. Т. И., Я. П. В., П. Т. В. и Р. Т. А.. Съгласие в изискуемата форма е било дадено само от Я. П. В.. Липсва съгласие за извършването преустройство от страна на останалите собственици, предвид което и правилно е заключението на административният орган за издаването на разрешението за строеж в нарушение на чл.185, ал.2 от ЗУТ, и съответно отмяната му.

Във връзка с възраженията на жалбоподателите, че разрешението за строеж е изпълнило своята функция, следва да се отбележи, че за да е налице административен акт, който подлежи на изпълнение, то същият следва да е влязъл в сила. При положение, че разрешението за строеж не е било съобщено на праводателите на [фирма] при издаването му през 2003 г., съответно след съобщаването му на дружеството – същото е подало жалба срещу него, то то изобщо не е било влязло в сила, за да може да подлежи на изпълнение.

Освен това, правилни са аргументите на процесуалния представител на заинтересованата страна, че завършването и приемането на строежите от четвърта и пета категория, съгласно чл.177, ал.3 от ЗУТ се въвеждат в експлоатация с удостоверение от органа, издал разрешението за строеж, каквото няма, съответно изявление в каквата насока изрично е направено от адв. К. 08.04.2016 г. по а.д. № 559 /

2016 г.

И накрая, несъстоятелни са и аргументите на жалбоподателите за нищожност на заповедта, предвид постановяването ѝ след изтичане на срока по чл.217, ал.6 от ЗУТ.

С Тълкувателно решение № 1 от 17.09.2018 г. на Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС по тълкувателно дело № 4 / 2016 г. този спорен въпрос е решен, като е прието следното:

1.Срокът по чл. 216, ал. 7 ЗУТ, в който началникът на регионалната дирекция за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице следва да се произнесе по постъпили жалба или протест срещу акт по чл. 216, ал. 1 ЗУТ, е инструктивен. „2. Непроизнасянето на компетентния орган в този срок няма за последица погасяване на правомощията му, както и влизане в сила на оспорения акт. 3. Непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде заповед по чл. 216, ал. 6 ЗУТ и подлежи на самостоятелно съдебно оспорване. 4. Издадената след изтичане на срока заповед е действителен акт.“.

По изложените доводи съдът приема, че оспорената заповед е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

При този изход на спора жалбоподателят дължи на ответника, съответно на заинтерасованите страни разноски по делото.

Искане за това своевременно е направила заинтересована страна заинтересована страна [фирма], чрез адв. К., който е поискал заплащането на разноски, вкл. и за касационната инстанция. По делото са приложени доказателства за заплащане на 50 лв. и 25 лв. държавни такси и адв. Хонорар от 1440 лв. на 09.11.2017 г. и 1440 лв. на 07.03.2017 г.. Предвид направеното възражение за прекомерност на адвокатските хонорари, съдът счита че следва да ги намали до минималните по при този вид дела, а именно по 600 за всяка инстанция.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Г. и М. Ф. Г. срещу Заповед № ДК-10-ЮЗР-125/09.10.2015г. на Началника на Регионалната дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район.

ОСЪЖДА, А. М. Г., ЕГН [ЕГН], и М. Ф. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], солидарно, да заплатят на [фирма], [населено място], с адрес на управление [населено място], [улица], ет.3, ЕИК[ЕИК].

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: